

Arrest

nr. 175 885 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef van dit arrest vermelde bijlage 20 vormt de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5d* lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.12.2013 werd ingediend door (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie,

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 16 tot 3ù, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...

Artikel 40bis, § 2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene niet langer op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd sedert 30.09.2015. Uit het geheel van het administratieve dossier blijkt dat ook dat er geen sprake meer is van een gezinscel.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. "

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In een eerste middel voert verzoeker "de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur."

Verzoeker betoogt als volgt:

"a. De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le contrôle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55- 560)"

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn.

Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die Keure 1992,11-12)

Het is duidelijk dat enerzijds de weigering om verzoeker een verblijf toe te kennen niet voldoende is gemotiveerd Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstreckende gevolgen heeft voor verzoeker (en zijn gezin!!) die verblijf geweigerd wordt Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht. Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 ' EVRM '

In casu dient gewezen op de "onmogelijkheid" voor verzoeker om legaal te verblijven in het land waar zijn echtgenote alhier rechtmatig verblijf houdt, werkzaam is,..., en men verzoeker niet kan scheiden van zijn echtgenote, waarbij hij dan nog eveneens zijn werk verliest Zie in dit verband Cass 18.1.2000, Soc Kron 2011, 184 en noot 2001, 92 en conclusie van Advocaat generaal Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de termijnen — in casu om het grondgebied te verlaten — verlengd worden voor de duur van de onmogelijkheid om te handelen Verzoeker kan wegens overmacht onmogelijk verwijderd worden.

Weze opgemerkt dat verzoeker reeds eenmaal zijn werk is verloren ten gevolge van een beslissing van verwerende partij.

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een manifeste schending uitmaakt van art 3 EVRM. Immers het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij

Dat immers bij de motivering men stelt dat het verblijf geweigerd wordt en dat daarbij niet is onderzocht of verzoeker op andere gronden kon genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden

Dat het feit dat verzoeker "werkzaam " is aantoont dat hij ook op andere gronden de mogelijkheid om verblijf te houden. Hij is op heden nog steeds is tewerkgesteld. Dit alles toont veeleer aan dat verzoeker zich inzet om te werken en niet "afhankelijk" wil zijn, en geen last voor de gemeenschap doch een persoon met een eigen inbreng. Dat dit de "onderliggende" verantwoording is voor de wetgeving ter zake om verblijfsrecht toe te kennen Dat verzoeker is tewerkgesteld in de reguliere arbeidscircuit

Verzoeker is geïntegreerd, hij heeft zijn opleiding gevolgd in het Nederlands, kan zich zeer behoorlijk uitdrukken in het Nederlands, begrijpt de taal, spreekt en schrijft deze, kan zich inschakelen in knelpuntberoepen, en door zijn "inbreng" zijn bijdrage leveren aan de welvaart van ons land.

Het feit dat betrokkene wel degelijk aan de slag is, en uit dien hoofde een verblijfsrecht verkrijgt, minstens hijzelf het verblijfsrecht als werknemer, overeenkomstig artikel 40 § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980, kan verkrijgen vanwege de aard van de tewerkstelling.

Gelet op het geheel van deze elementen diende het recht op verblijf te worden toegestaan aan verzoeker.

DAT DAARENBOVEN alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht DVZ steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit de beslissing alleen reeds blijkt dat DVZ dit zelfs niet heft onderzocht, en geen rekening mee hield.

Dat alsdan zeker zou naar voorgekomen zijn dat verzoeker reeds jaren in België verblijft op legale wijze, werkzaam is, dat hij geïntegreerd is zowel sociaal als cultureel, en vooral dat hij werkzaam is als werknemer en zijn bijdrage levert aan de maatschappij. Hij werkt in een jongerencentrum waar hij zich inzet voor de integratie van jongeren in deze maatschappij en waar hij zijn talenkennis kan aanwenden Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

b.

Dat bij de motivering men stelt dat om de volgende reden bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten:

Redenen der beslissing:

"" De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op ene verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40 ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft : " de familieleden vermeld in artikel 40 bis § 2 eerste lid 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Art 40 bis § 2 1° van de wet van 15 12 1980 stelt dat de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnership werd gesloten dat beschouwd wordt als gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt"

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40 bis §2 1° van de wet van 15,12,1980

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene niet langer op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd sedert 30,9,2015. Uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat er ook geen sprake meer is van een gezinscel.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15,12,1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 20 dagen. Wettelijke basis : artikel 7 § 1 2° van de wet van 15,12,1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Het is duidelijk dat enerzijds de weigering om verzoeker een verblijf toe te kennen en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten twee duidelijk onderscheiden beslissingen betreffen. Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker (en zijn gezin!) die niet alleen verblijf geweigerd wordt, doch het land dient te verlaten.

Er is terzake duidelijk een schending van de motiveringsplicht. Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een manifeste schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Immers het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door de verwerende partij. In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd, zelfs niet naar de resp. inschrijving, (en dus ook niet gemotiveerd is terzaken) en er dus een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is. Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in Strijd met art 3 EVRM. In casu dient gewezen op de "onmogelijkheid" voor verzoeker om het land te verlaten, waar zijn echtgenote alhier rechtmatig verblijf houdt, werkzaam is,... en men verzoeker niet kan scheiden van zijn echtgenote,. Zie in dit verband Cass 18. 1.200, Soc Kron 2011, 184 en noot 2001, 92 en concl. Advogen Leclerg die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat termijnen - in casu om het grondgebied te verlaten- verlengd worden voor de duur van de onmogelijkheid om te handelen Verzoeker kan wegens overmacht onmogelijk verwijderd Worden. Verzoeker verblijft wel degelijk - en dit nog steeds op het adres waar hij is ingeschreven. Dat verzoeker aldaar tevens werkzaam is en dit reeds geruime tijd,

Dat daarenboven uit het oog wordt verloren dat ook zijn echtgenote werkzaam is.

Dit alles toont aan dat verzoeker zich inzet om te werken en niet "afhankelijk" wil zijn, en geen last voor de gemeenschap doch een persoon met een eigen inbreng. Gelet op zijn zeer sterke "integratie" (waar verzoeker sterk aan heeft gewerkt), wordt hij ingeschakeld in een beroep waar zij specifiek de integratie van "allochtonen" bevordert, en door zijn "inbreng" en deze van zijn echtgenote zijn bijdrage leveren aan de welvaart van ons land.

Het feit dat betrokkene wel degelijk aan de slag is, dat zijn echtgenote waarmede hij nog steeds een gezin vormt (er is nog geen echtscheiding!) samenleeft eveneens werkzaam is en uitdien hoofde een verblijfsrecht verkrijgt, hetzij het verblijfsrecht als werknemer overeenkomstig artikel 40, S4, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980, kan verkrijgen vanwege de aard van de tewerkstelling. De EU-richtlijn 2004-38 is dienaangaande zeer duidelijk voor zover EU-burgers zich wensen te vestigen in het kader van een economische activiteit en zij daadwerkelijk een reële kans op tewerkstelling hebben, kan toepassing gemaakt worden van het vrij verkeer. Gelet op het geheel van deze elementen diende het recht op verblijf te worden toegestaan aan verzoeker Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur Dat het te berde brengen van de zgn 'appreciations' en "info" die niet gestaafd wordt, een totaal oncontroleerbaar gegeven is en niet als dusdanig kan worden aangewend tot het aantonen van wat dan ook.

De Raad is bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tót haar besluit is gekomen (cfr RvS 7 december 2001, nr 101.624).

Ter ondersteuning van de schending van het motiveringsbeginsel stelt verzoeker dat de redenen zoals aangehaald in het bestreden bevel, deze beslissing niet verantwoorden. Maw dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen en/of gemotiveerd.

De "beschouwingen" van verwerende partij zijn zomaar geponeerd, en zijn geenszins gestaafd, en worden door de eigen "vraag" van verwerende partij aan verzoeker naar stukken, waarop ze dan nog niet heeft gewacht (om onduidelijke redenen!!!) tegengesproken

De gemachtigde van de Minister van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie heeft dus bij het nemen van zijn in casu bestreden beslissing met de thans door verzoeker ingeroepen toestand kennelijk geen rekening kunnen houden.(omdat zij precies niet gewacht heeft op het antwoord die zijzelf had gevraagd, en waarvoor zij 30 dagen de tijd had gegeven)

Het is niet zo dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie door een vreemdeling niet werd gevraagd rekening te houden met zijn gezinstoestand, maarde gemachtigde heeft zelfs het antwoord van verzoeker niet afgewacht om een beslissing te nemen. Hij heeft dus art. 8 EVRM geschonden door een bevel uit te vaardigen om het grondgebied te verlaten

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOÛUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954 RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De verzoeker maakt in casu aannemelijk dat de bestreden beslissing op dit punt niet steunt op de juiste feitelijke gegevens. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikte immers niet over de elementen (hij heeft uitdrukkelijk aan verzoeker gevraagd om deze mede te delen) en vooraleer ze konden worden medegedeeld nam hij de beslissing

Deze vaststelling is van aard om de wettigheid van de bevelscomponent van bestreden beslissing te vitiëren. De foutieve vaststelling brengt dan ook de onwettigheid met zich mee van het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers blijkt uit het voorgaande dat de verweerder niet op goede gronden heeft beslist om aan de verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

C. In casu blijkt geen ENKELE MOTIVATIE

De uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding uit artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tót doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het is duidelijk dat de beslissing niet voldoende is gemotiveerd Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen wérkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

In casu dient gewezen op de "onmogelijkheid" voor verzoeker om terug te keren Dat blijkt dat DVZ niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt, zijn terzake geen "onderzoek" heeft gedaan.

Dat het middel bijgevolg ernstig is

Uit de motivering van de beslissing blijkt dat het verblijf van verzoeker als familielid van een Belgische onderdaan wordt geweigerd , omdat er geen gezamenlijke inschrijving meer is

Echter verzoeker is, naast een onderdaan van een derdelander, ook de wettelijke partner van een Belgische burger, met duurzaam verblijfsrecht in België.

In deze hoedanigheid beschikt hij over het recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de EU-lidstaten. Dit beginsel en fundamentele vrijheid binnen de Europese Unie wordt uitgewerkt in de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 72 van deze richtlijn bepaalt dat het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden - onder bepaalde voorwaarden die in casu vervuld zijn - ook toekomt aan de familieleden van de EU-onderdaan die zelf de nationaliteit van een lidstaat niet bezitten.

Overweging 5 van de Burgerschapsrichtlijn verduidelijkt het principe: "Het recht van alle burgers van de Unie van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten dient, wil het bestaan onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid, ook aan familieleden, ongeacht hun nationaliteit, te worden verleend."

Bovendien wordt het familieleven van verzoeker met zijn echtgenote/ partner eveneens beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest als fundamenteel grondrecht. Deze bepalingen, met dezelfde draagwijdte, waarborgen het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoeker dus een recht op respect van zijn gezinsleven met zijn partner. De Belgische autoriteiten hebben de plicht om dit gezinsleven te respecteren en elke inmenging te voorkomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie en gezinsleven is inderdaad niet absoluut.

Paragraaf 2 voorziet namelijk uitzonderingen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, S 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Een beslissing zoals in casu afleveren EN IN CASU ZONDER ENIG VERDER ONDERZOEK vormt zonder enig twijfel een inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Verzoeker wordt immers verplicht om het land te verlaten

Een dergelijke inmenging is enkel toegestaan als aan de voorwaarden van paragraaf 2 van artikel 8 EVRM voldaan is. Dit betekent dat de beperking van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM evenredig moet zijn aan het nagestreefde doel ("noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Er diende door verweerster te worden nagegaan of de inmenging wettelijk legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is. Bij een inmenging in verzoekers privéleven en gezinsleven dient er dan ook een evenredigheidstoets gemaakt te worden.

Er diende MAW door verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoeker van het grondgebied verwijderd te zien. Bovendien kan uit artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest ook een positieve verplichting voortvloeien om het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker te waarborgen. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, S 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, S 63, EHRM 1 februari 1996, Gult Zwitserland S 63) Bijgevolg kan het conflict waarvan in casu sprake is, worden opgevat als een onverenigbaarheid van bepalingen van Belgisch recht die hun grondslag vinden in de Terugkeerrichtlijn (artikel 7, eerste lid, 2° en 12° en artikel 74/11, S 1 van de Vreemdelingenwet) met het gemeenschapsrecht op basis waarvan verzoeker het recht heeft in België te verblijven als partner van een EU-onderdaan, en in bredere zin met de bescherming van het gezinsleven van verzoeker onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Artikel 28 van de richtlijn bepaalt verder dat "alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en

economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging."

Deze bepalingen vinden hun weerslag in artikel 42ter van de Vreemdelingenwet.

Aldus stelt zich de vraag of het feit dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd, kan worden gelijkgesteld met de vaststelling dat verzoeker een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde zou vormen.

Op deze vraag antwoordt verzoeker volmondig neen.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt immers op geen enkele manier dat of waarom verwerende partij van mening is dat verzoeker omwille van haar individueel gedrag een actueel en ernstig gevaar zou vormen.

Zelfs al zou verwerende partij deze mening zijn toegedaan, had zij hierover op z'n minst dienen te motiveren in de bestreden beslissing. Verzoeker wenst in dit opzicht te verwijzen naar het arrest Commissie van de Europese Gemeenschappen t Koninkrijk Spanje dat het Hof van Justitie op 31 januari 2006 velde. In dit arrest oordeelt het Hof van Justitie dat een derdelander die verblijfsrecht kan genieten als familielid van een Unieburger de toegang tot het grondgebied niet automatisch kan worden geweigerd louter omwille van het feit dat hij het voorwerp uitmaakt van een SIS-signalering. Het Hof van Justitie is van mening dat "gezien de gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het EG-verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (arresten van 11 juli 2002, Carpenter, C-60/00, Jurispr blz. 1-6279, punt 38, en 25 juli 2002, MRAX, C459/99, Jurispr blz. 1-6591, punt 53), heeft hij in de verordeningen en richtlijnen inzake het vrije verkeer van personen de toepassing van het gemeenschapsrecht op het gebied van de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten verregaand uitgebreid tot onderdanen van derde staten die gehuwd zijn met onderdanen met lidstaten." (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie van de Europese Gemeenschappen t Koninkrijk Spanje, S 41) "Het recht van onderdanen van een lidstaat en hun echtgenoten om tot het grondgebied van een andere lidstaat te worden toegelaten en aldaar te verblijven, is echter niet onvoorwaardelijk. (...) De lidstaten mogen de toelating op hun grondgebied aan onderdanen van andere lidstaten of aan hun echtgenoten die onderdaan zijn van een derde staat weigeren om redenen van openbare orde of openbare veiligheid (zie, met betrekking tot de echtgenoot, arrest M RAX reeds aangehaald, punt 61 en 62)." (S 43) "Het Hof heeft altijd beklemtoond dat de exceptie van openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die stikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald (reeds aangehaalde arresten Rutili, punt 27, Bouchereau, punt 33, en Calfa, punt 23, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr blz. 1-5227 punten 64 en 65)." (S45) "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (reeds aangehaalde arresten Rutili, punt 28, Bouchereau, punt 35, en Orfanopoulos en Oliveri, punt 66)." (§ 46) "In het geval van een onderdaan van een derde staat die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, beschermt deze restrictieve uitlegging van het begrip openbare orde tevens het recht van deze laatste op eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (zie in die zin arrest Carpenter reeds aangehaald punt 41, en arrest van 23 september 2003, Akrich, C-109/01, Jurispr blz. 1-9607 punt 58)" (S 47)

Vervolgens werpt verzoeker op dat Uw Raad in het verleden reeds beslissingen van verwerende partij vernietigde waarin verwerende partij een aanvraag tot verblijf weigerde !!! tot twee maal toe!!!!

Er kan van een zekere halsstarrigheid aan de zijde van verwerende partij worden gesproken.

Ten tweede voert verzoeker aan dat de Terugkeerrichtlijn en de Belgische vreemdelingenwet, op basis waarvan haar het bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten, wel degelijk vereisen dat verwerende partij rekening houdt met haar gezinsleven

Overweging 22 van de Terugkeerrichtlijn verduidelijkt dat "overeenkomstig het Verdrag van 1999 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen." Overweging 24 voegt hieraan toe: "In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend." Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "blij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind,*
- b) het familie- en gezinsleven,*

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement"

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "blij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land". Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen, zoals in casu verzoeker, zijn gezinsleven en het hoger belang van de kinderen in aanmerking te nemen; Zoals hierboven uiteengezet, heeft verzoeker een gezinsleven onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest, waar verwerende partij dus rekening mee had moeten houden.

Verzoeker meent dan ook dat de rechtszekerheid op de helling komt te staan en verwerende partij het vertrouwensbeginsel heeft geschonden."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tót haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. In tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt in haar nota, betekent het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719, RvS 24 september 2008 186486).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

In de bestreden bevel is dit niet gebeurd

Verzoeker werd in het bezit werden g steld van een bijlage 20, in het kader van artikel 52 § 4 5° lid van het kb van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) en vervangen door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september

2011. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen : a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond : - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond. - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar

sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

b) met elkaar komen samenleven,

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar,

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon,

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven, (...)

§ 3. De in S2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40 S 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid bedoelde voorwaarde vervullen. (...)"

De resp. lidstaten hebben ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinéa, VWEU. Deze verplichting tót richtlijnconforme uitlegging is namelijk inhérent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C- 397/01-C- 403/01, Jurispr. blz. |-8835, punt 114, 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07- C-380/07, Jurispr. blz. |- 3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Kucukdeveci, C- 555/07, Jurispr. blz. |-365, punt 48, HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kuhne en Heitz, par. 21).

In dit kader moet worden opgemerkt dat artikel 40bis, S 2, 2° van de Vreemdelingenwet, de gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 3 Van de Burgerschapsrichtlijn, met name lid 2, onder b). Hetzelfde geldt voor artikel 40bis, S 2, 3° van de Vreemdelingenwet in zoverre het betrekking heeft op bloedverwanten in neergaande lijn van de partner bedoeld onder artikel 40bis, S 2, 2° (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001, 40).

Artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn werd thans volledig omgezet door de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014), meer bepaald door het invoegen van artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet. (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari St. Kamer, 20132014, doc. nr. 53-3239/001, 7, 21-22

In het arrest Rahman heeft het Hof van Justitie verduidelijk dat de Burgerschapsrichtlijn een onderscheid maakt tussen twee categorieën van familieleden, met name tussen familieleden van de Unieburger, zoals vermeld in artikel 2, lid 2, van de richtlijn, enerzijds, en andere familieleden van een Unieburger zoals vermeld in artikel 3, lid 2, van de richtlijn, anderzijds (HvJ 5 september 2012, C-83/11 ; Rahman, par. 19).

Artikel 2, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

(...) 2 familielid": a) de echtgenoot,

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan,

c) de rechtstreeksé bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;"

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven,

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf"

De eerste catégorie, met name kernfamilieleden van de Unieburger, zoals vermeld in artikel 2, lid 2, van de richtlijn, beschikt over een recht op binnenkomst en op verblijf in de gastlidstaat onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden.

Ten aanzien van de tweede catégorie, met name familieleden in de ruime zin van een Unieburger, zoals vermeld in artikel 3, lid 2, bepaalt de richtlijn alleen dat hun binnenkomst en verblijf door die gastlidstaat moeten worden vergemakkelijkt. Deze uitlegging vindt volgens het Hof steun in overweging 6 van de preambule van de Burgerschapsrichtlijn die stelt: "Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn." (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, par. 20).

Hoewel artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan familieleden van een Unieburger in de ruime zin, verplicht deze bepaling de lidstaten wel om de binnenkomst en het verblijf van familieleden van een Unieburger in de ruime zin, overeenkomstig hun nationaal recht, te vergemakkelijken. Zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd "vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, legt deze bepaling de lidstaten derhalve een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door familieleden van een Unieburger in de ruime zin, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere derdelanders (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, par. 21).

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinéa van de Burgerschapsrichtlijn voorzien in de mogelijkheid voor familieleden van een Unieburger in de ruime zin om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit overweging 6 van de preambule van de Burgerschapsrichtlijn volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, par. 22-23).

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in de Burgerschapsrichtlijn en op het gebruik van de woorden "overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2 van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn nationale wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, par. 24).

Zelfs indien de in artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (HVJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, par. 25).

Uit het een en ander volgt dat de lidstaten erover moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan familieleden van Unieburgers in ruime zin een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en verblijf kunnen verkrijgen die gebaseerd is op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie en die, in geval van weigering, is gemotiveerd. Lidstaten hebben een ruime beoordelingsmarge om deze wettelijke voorwaarden vast te stellen voor de beoordeling van aanvragen om verblijf van familieleden van Unieburgers in ruime zin. Evenwel mag deze wetgeving het nuttig effect van de verplichting om aanvragen die zijn ingediend door familieleden van een Unieburger in de ruime zin gunstiger te behandelen dan aanvragen tót binnenkomst en verblijf van andere derdelanders, niet ondermijnen.

Omdat verzoeker een huwelijk is aangegaan met een Belgische (Unieburger), dient hij in casu echter te worden beschouwd als familielid in de ruime zin van een Unieburger, zoals bepaald in artikel 3, lid 2 van de Burgerschaps-richtlijn. Dit betekent dat de gemachtigde gehouden is hun aanvragen tot verblijf gunstiger te behandelen dan de aanvragen tot verblijf van andere derdelanders.

Er moet worden vastgesteld dat de Belgische wetgever, bij de omzetting van artikel 3, lid 2, onder b) van de Burgerschapsrichtlijn, er voor heeft gekozen om aan partners en hun kinderen, die zich bij een Unieburger voegen met wie een wettelijk geregistreerd partnerschap werd afgesloten, toch een verblijfsrecht toe te kennen indien ze voldoen aan de gestelde voorwaarden (D wetgever heeft hierdoor gebruik gemaakt van de in artikel 37 van de; Burgerschapsrichtlijn voorziene mogelijkheid om gunstiger nationale bepalingen toe te passen. Daardoor werden wettelijke samenwonende partners van Unieburgers gelijkgesteld met de kernfamilieleden van Unieburgers, zoals gedefinieerd in artikel 2 lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 40bis, S 3 van de Vreemdelingenwet kent een recht van verblijf toe voor zover de familieleden van de Unieburgers, vermeld in artikel 40bis, S 2 van de Vreemdelingenwet voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. In die zin bepaalt artikel 40bis, S 2, 2° van de Vreemdelingenwet, voor wat betreft partners die een wettelijk geregistreerd partnerschap afsloten met een Unieburger, de omstandigheden die in aanmerking moet worden genomen om vast te stellen of er sprake is van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie.

Hoewel onder de Burgerschapsrichtlijn verzoeker niet beschikt over een verblijfsrecht, zoals uiteengezet in punt 3.10, dient besloten dat de Belgische wetgever heeft voorzien in een verblijfsrecht voor partners die een wettelijk geregistreerd partnerschap afsloten met een Unieburger, wanneer aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden is voldaan.

Zoals eerder gesteld onder punt 3.5., blijkt Dit het administratief dossier en de bestreden beslissingen niet dat de identiteit van verzoeker en de gezinsband (in casu een huwelijk) tussen verzoeker en de Belgische partner worden betwist.

Uit de bestreden beslissingen blijkt verder dat niet werd onderzocht of verzoeker voldoet aan de verblijfsvoorwaarden zoals gesteld onder artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarnaar verzoeker in haar verzoekschrift verwijst (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51- 2845/001, 40). Artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient dan ook richtlijnconform te worden uitgelegd, zoals gesteld in punt 3.7.

Het gegeven dat verzoeker en zijn kind omwille van gunstiger nationale bepalingen in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsrecht doet hieraan geen afbreuk. Eenzelfde bepaling die zonder meer van toepassing verklaard wordt op alle familieleden van Unieburger, vermeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan immers niet op verschillende wijzen worden uitgelegd al naargelang zij betrekking heeft op een familielid van een Unieburger, die in aanmerking komt voor een automatisch verblijfsrecht in de zin van de Burgerschapsrichtlijn, of een familielid van een Unieburger die in aanmerking komt voor een verblijfsrecht onder gunstiger nationale bepalingen.

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

"1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van

openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of bij ontbreken van een inschrijvingsstelsel, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5 lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. Uit artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel mogen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Het niet in aanmerking nemen van een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger moet worden beschouwd als het beperken van de vrijheid van verkeer en verblijf van unieburgers en hun familieleden. Derhalve is de bestreden beslissing, beslissing die valt onder toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet zoals richtlijnconform geïnterpreteerd.

Het begrip openbare orde', zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa, en verwijzing naar rechtspraak daarin). Dit wordt ook zo weergegeven in artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de gemachtigde is nagegaan of het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of hieromtrent gemotiveerd heeft. In casu verwijst de gemachtigde enkel naar het niet "langer bestaan van een gezinscel Dit motief volstaat op zich evenwel niet om de bestreden beslissingen te schragen.

Het belang van verzoeker kan in het licht van wat hierboven werd besproken, niet ernstig in vraag worden gesteld.

Waar verwerende partij zou kunnen stellen dat aan een aantal voorwaarden moet worden voldaan voor het verblijfsrecht op grond van gezinshereniging moet worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissingen juist blijkt dat de gemachtigde deze verblijfsvoorwaarden in het licht van artikel 40bis, S 2, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet niet heeft nagegaan, maar zich enkel heeft beperkt tot de vaststelling dat er geen gezinscel zou bestaan.

Gelet op wat hierboven werd besproken, blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden en dat de bestreden beslissing onafdoende is gemotiveerd, zodat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond is en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing

De beslissing dient te worden vernietigd,

Verwerende partij diende eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of de aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kon worden ingewilligd.

2.2. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat het verzoekschrift het resultaat is van zeer slordig knip- en plakwerk, waardoor er geen lijn meer in zit en het een samenraapsel is van losse flarden, die kriskras aan elkaar geplakt worden.

2.3. De bestreden bijlage 20 bevat een concrete en duidelijke motivering zowel voor het luik inzake de beslissing tot weigering van verblijf als voor het luik inzake het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker is van oordeel dat beide onderdelen van de bestreden bijlage 20 niet afdoende gemotiveerd

zijn en dat er sprake is van een vage motivering, doch deze overtuiging maakt niet dat de bestreden bijlage 20 niet afdoende gemotiveerd is.

2.4. Verzoeker verwacht een verder onderzoek naar de verblijfsvoorwaarden zoals gesteld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), maar de Raad ziet niet in en verzoeker legt niet uit wat de grondslag is van die verwachting, gelet op de vaststelling in de bestreden bijlage 20 *“Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene niet langer op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd sedert 30.09.2015. Uit het geheel van het administratieve dossier blijkt dat ook dat er geen sprake meer is van een gezinscel. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

Verzoeker valt er verder over dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op een automatische wijze is gebeurd en dat er geen onderzoek is geschied naar zijn andere verblijfsgronden, maar gaat eraan voorbij dat het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar artikel 7, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en preciseert dat zijn legaal verblijf in het Rijk is verstreken. Verzoeker toont niet aan dat deze afweging onjuist is en de Raad ziet dan ook niet in wat een onderzoek naar andere verblijfsgronden meer had kunnen opleveren dan de vaststelling dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft.

2.5. Verzoeker acht de automatische aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten een manifeeste schending van artikel 3 van het EVRM maar de Raad ziet niet in hoe dit het geval zou kunnen zijn, en verzoeker licht het niet in concreto of uitermate onsamenhangend toe, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. De aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet concreet uiteengezet, zodat dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk is.

2.6. Verzoeker werpt op, *“In casu dient gewezen op de "onmogelijkheid" voor verzoeker om legaal te verblijven in het land waar zijn echtgenote alhier rechtmatig verblijf houdt, werkzaam is,..., en men verzoeker niet kan scheiden van zijn echtgenote, waarbij hij dan nog eveneens zijn werk verliest Zie in dit verband Cass 18.1.2000, Soc Kron 2011, 184 en noot 2001, 92 en conclusie van Advocaat generaal Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de termijnen— in casu om het grondgebied te verlaten — verlengd worden voor dé duur van de onmogelijkheid om te handelen Verzoeker kan wegens overmacht onmogelijk verwijderd worden.”* De Raad dient op te werpen dat noch het verlies van werk noch de aanwezigheid van een echtgenote inhouden dat er geen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten kan getroffen worden. Er anders over oordelen zou inhouden dat het hebben van werk en een huwelijksakte volstaat om een verblijfsrecht te verwerven, wat geen grondslag vindt in artikel 40 bis, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het past voorts nog te stellen dat de bestreden bijlage 20 geen gedwongen verwijderingsmaatregel vormt en dat verzoeker een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten dient te richten aan de verwerende partij.

2.7. Waar verzoeker opwerpt *“Weze opgemerkt dat verzoeker reeds eenmaal zijn werk is verloren ten gevolge van een beslissing van verwerende partij”*, kan de Raad niet meer doen dan hiervan akte te nemen.

2.8. Verzoeker kan niet dienstig als Turkse onderdaan voorhouden dat hij op basis van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht kan genieten als werknemer, aangezien deze bepaling enkel geldt voor EU-onderdanen, wat verzoeker manifest niet is.

2.9. Voorts kan nergens in de Vreemdelingenwet worden gelezen dat als er een beslissing tot weigering van verblijf wordt getroffen ten opzichte van een familielid van een Belgische onderdaan, er rekening dient gehouden te worden met de integratie van betrokkene, de kennis van de landstalen, tewerkstelling en de mogelijke inschakeling in knelpuntberoepen, minstens toont verzoeker de grondslag van zijn beweringen niet aan.

2.10. Verzoeker kan niet dienstig terugvallen op bepalingen die het einde van een verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan regelen, aangezien hij niet het voorwerp vormt van een dergelijke beslissing. Verzoeker kan geen rechten ontlenen aan een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 9 maart 2016 in dit verband, met als opschrift *“Socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42 ter van de Vreemdelingenwet”* waarbij nadere toelichting wordt verschaft over stukken die nuttig kunnen zijn in het kader van een onderzoek over de eventuele intrekking van het verblijfsrecht,

aangezien dit dient te worden bestempeld als een materiële vergissing. Verzoeker heeft immers geen verblijfsrecht gehad en dus kan dit ook niet beëindigd of ingetrokken worden. Verzoeker kan niet voorhouden onwetend te zijn van het feit dat hij nooit een verblijfsrecht heeft gehad.

2.11. Verzoekers uiteenzetting over zijn recht op vrij verkeer, de ene keer als wettelijke partner van een Belgische burger de andere keer als echtgenoot, waarbij hij zich beroept op overwegingen en artikelen van de richtlijn 2004/38/EG is niet dienstig aangezien hij zich als familielid van een Belgische burger niet op voormelde richtlijn kan beroepen. Zij geldt immers enkel voor burgers van de Unie en hun familieleden. Het Europees Hof van Justitie heeft in deze ook reeds klaar en duidelijk gesteld dat *“uit een letterlijke, een systematische en een teleologische uitlegging van richtlijn 2004/38/EG blijkt dat daarop geen afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie, in de lidstaat waarvan de burger de nationaliteit heeft, kan worden gefundeerd”* (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O.B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, punt 37).

2.12. Verzoeker doet vervolgens een hele uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM. Echter het komt een verzoekende partij die zich beroept op de bescherming van deze bepaling in de eerste plaats toe om aan te tonen dat zij een gezinsleven leidt. Echter toont verzoeker dit op geen enkele wijze aan zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM blijkt. Dit klemt des te meer aangezien in de bestreden beslissing kan gelezen worden dat er geen sprake is van een gezinscel tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote.

2.13. Verzoeker doet vervolgens nog een hele uiteenzetting over de mogelijkheid om een verwijderingsmaatregel te treffen omwille van openbare orde, waarbij hij uitweidt over SIS-seiningen, maar de Raad ziet hiervan de relevantie niet in, aangezien hiervan geen sprake is in de bestreden beslissing. Voorts maakt hij nog gewag van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet maar de bestreden bijlage 20 vormt hiervan geen toepassing, zodat deze verwijzing evenmin dienstig is.

2.14. Daargelaten de vraag of hij valt onder de toepassing van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, toont verzoeker niet aan dat er sprake is van een kind, een gezondheidstoestand en een gezinsleven waarmee de verwerende partij diende rekening te houden zodat geen belang blijkt bij zijn kritiek.

2.15. Verzoeker weidt vervolgens breed uit over de Unierechtelijke achtergrond van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad hiervan enkel akte kan nemen. Waar verzoeker poogt voor te houden dat hij dient te worden beschouwd als een familielid in de ruime zin van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, volstaat het te herhalen dat verzoeker geen familielid is van een burger van de Unie maar van een Belgische onderdaan zodat dit gehele betoog niet dienstig is.

Het eerst middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.16. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“schending van de Art 213 B.W. en art 18, 21 en 27 IPR en art 40 ter tweede lid van de vreemdelingenwet”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“a. Dat dit middel niet aan duidelijkheid te wensen overlaat en de gegeven uiteenzetting onmiskenbaar beantwoordt aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69 §1 tweede lid 4° van de vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel door de omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden

Dat het huwelijk " in essentie" immers gericht op het opbouwen van een duurzame levensgemeenschap, welke wordt verhinderd door het afwijzen van verblijfsrecht zodat samenwonen onmogelijk wordt gemaakt.

Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd (art. 213 B.W.)

Dat daarenboven blijkt dat vooraleer een einde te stellen aan het verblijfsrecht de DVZ steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België(verzoeker is sinds 2009 in België in resp opeenvolgende statuten), de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie (zoals uit stukken blijkt zeer doorgedreven) in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit de beslissing zelf blijkt dat geen onderzoek naar deze elementen is gevoerd. 2° Art 22 G.W., 8 EVRM en 17 BUPO verdrag.

Nl. Door schending van de bescherming van het privé en gezinsleven van verzoeker. 213 B.W. en art 18, 21 en 27 IPR

Dat DVZ door deze beslissing op een totaal "onverantwoorde" wijze heeft gehandeld, deze wijze van beslissen geen redelijke grond heeft, en op deze wijze het samenwonen van partijen heeft verhindert.

Dat verzoeker meent dat er geen enkele tegenaanwijzing bestaat om geen rechtsgevolgen te geven aan zijn huwelijk, en de motivatie van de bestreden beslissing op geen enkel aanneembare feitelijke omstandigheid berust en elke wettelijke grond mist.

In zijn beslissing dd 13/10/2014 van uw Raad heeft zij terecht gewezen op het aanhalen door verzoeker van de schending van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), van de artikelen 18, 21 en 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht en van artikel 40ter, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

DAT DAARENBOVEN alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht DVZ steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit de beslissing alleen reeds blijkt dat DVZ dit zelfs niet heeft onderzocht, en geen rekening mee hield. Dat alsdan zeker zou naar voorgekomen zijn dat verzoeker zeer sterk geïntegreerd is zowel sociaal als cultureel, en vooral dat hij werkzaam is als werknemer en zijn bijdrage levert aan de maatschappij

Gelet op het geheel van deze elementen diende het recht op verblijf te worden toegestaan aan verzoeker. Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

b. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing verschillende componenten bevat, waaronder een weigering tot verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een Verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12 bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden"

2.17. Uit artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek volgt niet dat er geen beslissing tot weigering van verblijf kan worden getroffen als de gestelde verblijfsvoorwaarden niet worden vervuld. Er anders over oordelen zou inhouden dat een huwelijk met een Belgische onderdaan op zich volstaat om een verblijfsrecht te verwerven, wat geen steun vindt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog klemt des te meer aangezien in het betoog ter ondersteuning van het derde middel kan gelezen worden, "Verzoeker betwist niet dat het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie / Belgisch onderdaan geen absoluut recht is en dat er voorwaarden zijn die de wetgever duidelijk in kaart heeft gebracht." Waar verzoeker opnieuw opwerpt dat er met allerlei elementen rekening diende te worden gehouden bij het beëindigen van zijn verblijfsrecht herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen dergelijke beslissing is. Nergens in de Vreemdelingenwet kan gelezen worden dat als er een beslissing tot weigering van verblijf getroffen wordt ten opzichte van een familielid van een Belgische onderdaan, er rekening dient te worden gehouden met "de duur van het verblijf in België (verzoeker is sinds 2009 in België in resp opeenvolgende statuten), de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie (zoals uit stukken blijkt zeer doorgedreven) in België en de banden met het herkomstland."

2.18. De bestreden beslissing vormt geen toepassing van en is niet het gevolg van een toepassing van de artikelen 18, 21 en 27 van het IPR zodat verzoeker de schending van voornoemde bepalingen niet dienstig kan opwerpen. Nergens wordt verzoekers huwelijk in vraag gesteld.

2.19. De opgeworpen schending van de artikelen 22 van de Grondwet en de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM worden niet nader uitgewerkt, zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

2.20. Verzoekers overtuiging dat de bestreden beslissing op geen enkele aanneembare feitelijke omstandigheid berust en elke grondslag mist, toont geen schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.21. In een derde middel voert verzoeker *“de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/38 EG, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoekende partij stelt dat verwerende partij het verblijf van verzoeker geweigerd heeft, en daarbij zij “in se” een niet door de wetgever voorziene weigeringsbeslissing betreft.

Op deze wijze heeft de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

Verzoeker betwist niet dat het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie / Belgisch onderdaan geen absoluut recht is en dat er voorwaarden zijn die de wetgever duidelijk in kaart heeft gebracht.

Verzoeker ontkent derhalve niet het bestaan van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt geen wettelijke basis aangehaald om het verblijf te weigeren van verzoeker. Verzoeker meent dan ook dat om die reden alleen niet voldaan is aan de motiveringsplicht rustende op verwerende partij.”

2.22. De bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 40bis, §2, 1° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en legt duidelijk uit waarom verzoeker niet voldoet aan de vereisten om het verblijfsrecht in België te verkrijgen. Verzoekers kritiek dat de bestreden beslissing een wettelijke basis mankeert mist dan ook manifest feitelijke grondslag. Aangezien artikel 40 bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als voorwaarde stelt dat het familielid van een Belgische onderdaan zich bij deze dient te voegen en de verwerende partij de vaststelling maakt *“Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene niet langer op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd sedert 30.09.2015. Uit het geheel van het administratieve dossier blijkt dat ook dat er geen sprake meer is van een gezinscel”* past zij de voorwaarde inzake het vervoegen van de Belgische onderdaan toe. Verzoeker kan dan ook niet dienstig beweren dat de verwerende partij een niet door de wetgever voorziene weigeringsbeslissing treft.

2.23. De opgeworpen schending van de richtlijn 2004/38/EG wordt niet nader toegelicht zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het derde middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.24. In een vierde middel werpt verzoeker op, *“SCHENDING VAN HET RECHTZEKERHEID EN VERTROUWENSBEGINSSEL”*.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is. Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting :

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen, welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo éniëszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur, te misleiden. De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als “... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger

moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v. St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 20 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tót haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. In tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt in haar nota, betekent het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RVS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719, RvS 24 september 2008 186486).

TERZAKE KAN GEWEZEN WORDEN OP:

De bestreden beslissing is zeer zeer summier.

Er wordt enkel verwezen naar het feit dat de voorwaarden niet meer verenigd zijn mbt de gezinscel

Uit nazicht van het administratief dossier zal blijken dat verzoekende partij gehuwd is met een Belgische onderdaan, en in functie daarvan, een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan, zich baserende op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit verzoek werd herhaaldelijk afgewezen, beslissing welke teikens werd verbroken door uw zetel.

Dit huwelijk bestaat nog steeds .

Uit het administratief dossier zal voor uw zetel tevens blijken dat verzoekende partij naar aanleiding van haar voormelde aanvraag in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, in het kader van artikel 52, lid 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Uit deze bepaling volgt dat de gemeente een bijlage 19ter moet afleveren wanneer de identiteit en familieband bewezen zijn. Dat deze elementen bewezen werden, kan door de verwerende partij ook niet worden betwist.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft - de familieleden vermeld in artikel 40bis, S 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen,

(...) Voor wat betreft de in artikel 40bis, S 2, eerste lid, 10 tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische Onderdaan aantonen: - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid, 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen, 3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt, - dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III,

Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, S 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar. Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden;"

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kent een recht van verblijf toe voor zover de familieleden van de Belgische onderdaan, vermeld in artikel 40bis, S 2, 1° van de Vreemdelingenwet voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. In die zin bepaalt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voor wat betreft de echtgeno(o)t(e) van een Belgische onderdaan, de omstandigheden die in aanmerking moeten worden genomen om vast te stellen of aanspraak kan gemaakt worden op verblijfsrecht.

De Raad zal erop wijzen dat aldus de Belgische wetgever heeft voorzien in een verblijfsrecht voor echtgenoten van een Belgische onderdaan, wanneer aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden is voldaan.

Zoals gesteld blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de identiteit van verzoekende partij en de gezinsband tussen verzoekende partij en zijn Belgische echtgenote worden betwist.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat geen verder onderzoek is gebeurd

Maw geen onderzoek naar de reële situatie:

- geen onderzoek naar fraude, naar misleidende stukken, naar gevaar voor de openbare orde,

Naar dit alles - benevens alle andere elementen - geen onderzoek

De argumentatie die de verwerende partij ontwikkelt in haar "zeer summiere beslissing" laat evenmin toe tot een ander besluit te komen.

Het belang van verzoekende partij bij het verblijf, kan in het licht van wat hierboven werd besproken, niet meer ernstig in vraag worden gesteld.

Gelet op wat hierboven werd besproken, blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, zodat een schending van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangetoond. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond is en leidt tót de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verdere bespreking.

Het middel is dan ook gegrond."

2.25. Door erop te wijzen dat zijn huwelijk met de Belgische onderdaan nog steeds bestaat, te verwijzen naar de artikelen 40ter, 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet en naar de bijlage 19ter en door te benadrukken dat zijn identiteit en gezinsband met zijn Belgische echtgenote niet worden betwist, kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen die dit niet in vraag stelt doch wel vaststelt, "Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene niet langer op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd sedert 30.09.2015. Uit het geheel van het administratieve dossier blijkt dat ook dat er geen sprake meer is van een gezinscel." en hieruit vervolgens als conclusie trekt, "Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging." Op grond van documenten die zijn huwelijk en identiteit aantonen kan verzoeker niet de verwachting koesteren dat hem een verblijfsrecht zal worden toegekend. Gelet op de overige kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Het vierde middel is niet gegrond.

2.26. In een vijfde middel werpt verzoeker op, "Schending van het voorzichtigheidsbeginsel, artikel 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) evenals van machts overschrijding".

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een iuist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

DIT DOET ZIJ IN CASU NIET

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekende partij voert een schending van artikel 8 van het EVRM aan. In de bestreden beslissing werd NERGENS enige afweging gemaakt

De gemachtigde diende te nemen van deze gegevens en diende er volgens de verzoeker rekening mee te houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt, dient ten minste uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat aan de bestreden beslissing een "fair balance"-toets in het kader van artikel 8 van het EVRM ten grondslag ligt.

De Raad zal met verzoeker vaststellen dat de beslissing, in casu geenszins kan worden beschouwd als een afdoende onderzoek in het licht van de positieve verplichting zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM van verzoekers belangen ten opzichte van de belangen van de staat.

Er dient in de gegeven omstandigheden dan ook op te worden gewezen dat het minstens aan de verweerder toekwam om bij het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of bij deze maatregel een risico op een schending van artikel 8 van het EVRM kon teweeg brengen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM dient dan ook te worden aangenomen. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

2.27. Verzoeker werpt een schending op van artikel 8 van het EVRM en verwacht een afweging in de bestreden bijlage 20 aangaande dit verdragsartikel, maar in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat er geen sprake is van een gezinscel tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote. De Raad ziet niet in welke afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM verzoeker van de verwerende partij nog verwacht indien ze dit vaststelt. Zoals hierboven al werd gesteld komt het een verzoekende partij die zich beroept op de bescherming van deze bepaling in de eerste plaats toe om aan te tonen dat zij een gezinsleven leidt. Echter toont verzoeker dit op geen enkele wijze aan zodat geen schending van artikel 8 EVRM blijkt.

Het vijfde middel is niet gegrond.

2.28. In een zesde middel werpt verzoeker de schending op van “De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan, meer specifiek de hoorplicht”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op verblijf, zonder dat zijzelf enig "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar identiteit, situatie ter plaatse, edm....

Meer nog : gelet op de problematiek en de gegevens van het dossier, was het van primordiaal belang verzoeker te horen, of minstens te wachten tot hij stukken verstrekke hetgeen niet is gebeurd.

Dat dit een inbreuk vormt op de hoorplicht

Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat zij haar onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd. Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen. Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

De motieven van de initieel bestreden administratieve beslissing voldeden niet om deze beslissing met draagkrachtige en wettige motieven te ondersteunen.

De raad voor vreemdelingenbetwistingen, die ten onrechte een niet – richtlijnconforme interpretatie heeft gegeven aan de artikelen van de vreemdelingen wet, vermocht dan ook niet naar recht te oordelen dat de motieven van de bestreden beslissing 'wettelijke grondslag'hadden, quod certe non.

De middelen zijn gegrond

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatié dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker die verblijf geweigerd wordt, doch tevens het land dient te verlaten.

Er is terzake duidelijk een schending van de motiveringsplicht.

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

2.29. Verzoeker dwaalt indien hij van oordeel is dat de verwerende partij de bestreden bijlage 20 op eigen initiatief genomen heeft. Verzoeker heeft een verblijfsaanvraag gericht aan de verwerende partij via het betrokken gemeentebestuur waarop de verwerende partij geantwoord heeft middels de bestreden bijlage 20. Verzoeker is van oordeel dat hij diende te worden gehoord, maar hij toont niet aan welke gegevens hij zou meegedeeld hebben bij zijn horen die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden.

2.30. Voor het overige voert verzoeker een nietszeggend betoog met algemeenheden inzake de motiveringsplicht, de artikelen 3 en 5 EVRM en "de beginselen van behoorlijk bestuur" dat onvoldoende concreet is uitgewerkt om ontvankelijk te zijn. Gelet op de overige kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Het zesde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.31. De uitgebreide stukkenbundel gevoegd bij het verzoekschrift laat niet toe in andersluidende zin te oordelen over de bovenstaande middelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA